

ОТКРИВАНЕТО

То стана с блестящ концерт на родоначалниците на фестивала — русенските филхармоници.

Моралното право на оркестра-домакин да има първият и заключителният концерт на добиллия вече радваща международна известност — русенски музикален фестивал се е превърнало в стимул за високи художествени постижения. Първият им концерт засвидетелствува самочувствието им на творци с хубаво реиме. Засвидетелствува още веднаж и художническата им преданост към родната симфонична музика и към великото реалистично съветско изкуство.

Ветеранът на българската музикална класика Петко Стайнов бе началото в малобройния списък от композитори, включени в петнадесетте концертни вечери на фестивала. Неговата безсмъртна симфонична поема „Трагния“ внесе атмосферата на красота и сърдечност в концертната зала. С епична широта, благородност на звученето, тънко нюансирана лиричност и свежа ритмика бяха наситени трите очакваните от русенската

публика начални фестивални минути. Дирижиране Камен Големинов: спокоен и задълбочен, внимателен, точен и фино усещащ.

Концертът за цигулка и оркестър № 1 от Шостакович, който се изпълнява за втори път през този сезон, този път бе интерпретиран от тиничния представител на солидната съветска цигулкава школа Алексей Михлин. Казваме „интерпретиран“, защото вниманието на публиката бе грабнато не толкова от техническо-виртуозните качества на солиста, а преди всичко от умното и емоционално претворяване на дълбоката по своята задълбоченост атмосфера на този шедевър в световната музикална класика. В това отношение се откроява със своя топъл лиризм и трагика първата и трета част на концерта. Михлин е музикант, който изнася напред мисловния и емоционалния мир на композитора. Трудните втора и четвърта част на концерта бяха контрастно противопоставени с точния и непоколебим црих на поразяващата гротескност и обилен хумор — характерни черти на симфоничния

стил на Шостакович.

Централно място в програмата заемаше първото изпълнение на Симфония № 3 от Марин Големинов.

Написана в три части, със своята композиционна структура тя следва лаконичната идейно-емоционална линия на изграждането, програмно изразена в заглавията на отделните части: Пролог (страданията), Голгота (борбата със страданията) и Химн (победа на радостта). В партитурата на Трета симфония се съдържат редки по сила на въздействие то музикални моменти. И инструментацията отразява характера на емоционалния и идеен замисъл: първата част е само за духови, ударни и ниски струнни инструменти (контрабаси), втората част е със соло сопран, чийто вокали-вопли биват съпътствувани от страдалния плач на женски битов хор, трета част — грандиозен аподеоз на радостта, увлича в звуков екстаз пълния състав на съвременния симфоничен оркестър.

Може би не съвсем в стила на цялостната концертна програма, творбата на Тодор Попов спечели много аплодисмен

ти. Наречена кантата за оркестър, смесен и детски хорове и соло-бас, тя непретенциозно, но много искрено и с характерната за Тодор Попов песенна лиричност озвучава заглавието си: „Песен за големия ден“ (текст Найден Вълчев). Три отделни части, свързани помежду им от идеята да бъде възпята народната по беда, „композира“ цялостната картина на народната радост, контрастираща със спомени за мрачното минало. Фестивалният концертен подиум бе изпълнен до последния предел: тук бяха и постоянните сътрудници на Мартенските музикални дни — Българската хорова капела „Светослав Обретенов“ и чудесният цюнерски хор „Бодра смяна“. Солист бе Благой Спасов. Макар и отиърсната по стил от цялостната програма, кантатата на Тодор Попов, сърдечно интерпретирана от стотици изпълнители, заля с много светлина концертната зала. Диригентът Камен Големинов прие от името на участниците много цветя и аплодисменти. Самият той беше централна изпълнителска личност в първата концертна вечер на фестивала, която му донесе заслужен успех.